

Klaus oli nukahtanut, mutta säpsähti äkkiä hereille. Hän nousi istumaan ja katsoi kelloonsa, puoli yhdeksän. Hän oli nukkunut lähes kaksi tuntia. Jostain alitajunnasta oli putkahtanut tietoisuuteen ajatus: se asunto Mäntylässä. Se jossa venäläiset olivat vierailleet. Siellä saattaisi olla jotain, mistä aloittaa. Klaus tunsi, ettei ajatus ollut uusi, se oli lymynnyt jos-sain taustalla ja nyt unessa putkahtanut esiin. Venäläiset olivat taatusti jättäneet jälkensä käynnistään, ehkä jotain jopa Viitasen tapauksesta.

Jos he lähtisivät Leon kanssa tutkimaan huoneistoa. Hän nousi innoissaan, nosti laukkunsa sohvalle ja etsi sen sivutaskusta kojeen, jossa oli muutama eri lukkotyypeille kehitetty työväline, joilla hän oli opetellut avaamaan lukkoja. Kurssi oli järjestetty tietylle poliisiryhmälle, jolle oli annettu oikeus mennä sisälle asuntoihin, mikäli tapaus edellytti nopeaa toimintaa. Hän oli mennyt puoliksi leikillään mukaan. Silloin ei ollut tullut mieleen, että hän käyttäisi joskus taitoaan. Hän käänsi sellaisen tiirikan esiin, jolla oli opeteltu avaamaan Abloy-lukkoja. Kojen kokonaisuudessaan ei paljoakaan eronnut linkkuveitsestä. Hän käänsi tiirikat sisään ja työnsi kojeen taskuunsa. Takki vielä ylle ja sitten Leoa herättämään. Tai tuskin mies nukkui. Kai hän naputteli jälleen kirjoitusko-nettaan.

Ovella Klaus pysähtyi. Se Alhavan antama pistooli? Klaus mietti hetken. Ei siellä voi ruveta ammuskelemaan. Pistooli jäi matkalaukun pohjan salalokeroon. Hän meni Leon huoneen ovelle ja koputti, ei vastausta, hän koputti uudelleen ja kuunteli hetken. Mies oli mennyt syömään, hän arveli ja laskeutui toiseen kerrokseen. Leoa ei näkynyt ravintolassa, mutta helsinkiläisiä politrukkeja ja lehtimiehiä kyllä.

Aulassa joku juuri tullut hotellivieras kirjoittautui sisään.

Klaus odotti malttamattomana vuoroaan. Ei hän ollut tottunut jonottamaan ja oli jo aikeissa luopua ja mennä ulos, kun hänen vuoronsa tuli.

– Leo Virta ei ole huoneessaan.

Vahtimestari kuljetti sormiaan vieraslistaa myöten ja vilkaisi sitten avainhyllyyn.

– Virta, huone 512. Avain on täällä, mies sanoi. – Odota hetki..., Virta lähti jonnekin. Hän sai puhelun ja kysyi Maaninkaa. Näin kun hän hyppäsi taksiin ja lähti jonnekin.

Klaus seisoi hetken epätietoisena, kiitti vahtimestaria. Ei puhunut minulle mitään, hän manasi mielessään. Mieleen tuli päivän mittaan kehittynyt jännittynyt ilmapiiri. Ei kai Leo nyt sen vuoksi ollut lähtenyt yksin. Olisikohan mennyt tapaamaan Halkomaata? Klaus kuitenkin päätti ajaa Mäntylään.

– Onko Maaninka vielä vuorossa, hän kysyi.

– Lähti jo kotiinsa, mutta kyllä pihassa joku päivystää.

Klaus nyökkäsi ja harmitteli mielessään, sillä hän oli oppinut luottamaan Maaninkaan. Äkkiä tuli mieleen, ettei tällaisessa tilanteessa pitäisi luottaa kehenkään. Eikö Leoonkaan? Mies oli häipynyt puhumatta mitään. Ehkä häneen kuitenkin, mutta asiasta riippuen.

Klaus meni ulos. Ilma oli edelleen lämmin, vaikka ilta oli jo pitkälle kulunut. Jostain etäältä kuului joutilaiden mekastusta, kun hän käveli taksin luo. Hän istui kuljettajan viereen, ja auto lähti kohti määränpäättä. Klaus yritti virittää keskustelua lakosta, mutta kuljettaja vältti ottamasta kantaa puoleen tai toiseen. Kai hän oli oppinut, ettei koskaan tiennyt, kuka kyytiin oli istahtanut. Loppumatkan he olivat vaiti.

Klaus neuvoi paikan, johon ajaa. Hän oli suunnitellut, että pyytää kuskia noutamaan hänet tunnin kuluttua samasta paikasta. Ihmisiä liikkui edelleen tiellä. Heillä ei ollut kiirettä minnekään. Ei hän voi mennä kaikkien nähden lukkoa tiirikoimaan. Hän mietti hetken.

– Tehdään niin, että soitan hotellin vahtimestarille, kun tulet hakemaan. Tuolla näyttää olevan puhelinkoppi. Ehdotus sopi kuljettajalle.

Klaus astui ulos ja katseli puistotietä. Koivujen ja pihlaji-

en runsaat lehvistöt muodostivat holveja kadun varteen. Kun taksi poistui paikalta, Klaus kuuli muitakin ääniä, mustarastaan soinnut ylinnä, mutta myös puhetta ja naurua. Jossakin räskytti koira. Hän tajusi, että hänen oli odotettava hetki. Nämä kaikki ihmiset olivat tottuneet lähtemään varhain töihin, joten heille oli täytynyt syntyä tietty unirytm. Klaus arveli, että kymmenen tienoilla ihmiset alkaisivat haukotella ja vetäytyä sisätiloihin. Alue hiljenisi. Hän käveli sen talon ohi, jonka ovelle hän menisi. Hän muisteli ranneliikkeitä, joilla Abloy-lukko oli harjoituksissa auennut. Hän uskoi, että se onnistuisi edelleen nopeasti. Suuremman riskin muodosti se, että joku huomaisi hänen palloilevan alueella turhan takia. Niinpä hän vetäytyi toiselle kadulle.

Hän odotti sinnikkäästi kello kymmeneen. Aurinko oli jo vajonnut metsän taa, kun hän käveli reippaasti talon eteen tiirikka käden suojassa valmiiksi avattuna. Kulkijoita ei enää näkynyt. Hän työnsi tiirikan avaimen reikään ja teki liikkeit niin kuin oli oppinut kurseilla. Hän hämmästyti itsekin, sillä lukko aukeni ensi yrittämällä. Mielessä välähti, että jos huoneistossa asuisikin joku. Kai se joku olisi laittanut nimensä oveen. Hän varoi kuitenkin lukon loksahdusta ja astui eteiseen. Helteen kuumentama ummehtunut ilma iski vastaan. Huoneistossa oli lähes pimeää. Paksut verhot oli vedetty ikkunoiden eteen. Hän kuunteli, mutta mistään ei kuulunut ääniä. Ei täällä ketään voinut pimeässä olla.

Arvaisiko sytyttää valot? Hän tunnusteli ovipielen sähkökatkaisinta, napsautti valon eteiseen ja astui olohuoneeseen. Hän silmäili nopeasti huoneen kalustuksen. Keskellä huonetta oli pöytä ja sen ympärillä muutama tuoli. Lipasto ja kulunut nojatuoli sivuseinällä. Tuon pöydän ympärillä he juonivat venäläisten kanssa, Klaus ajatteli, mutta ei keksinyt, ketkä juonivat. Keittiön avoin oviaukko näkyi oikealla. Hän otti askeleen keittiön suuntaan, kun takaa kuului rasahdus. Hän käännähti. Hän ei ollut huomannut suljettua ovea. Nyt oviaukossa seisoi pyjama-asuinen iäkäs mies, joka osoitti häntä raskaalla vanhalla revolverilla, jonka hana oli viritetty. Mies sytytti valon olohuoneeseen. Liikkuminen paljasti yö-

puvun alta iän syömät hennot jäsenet ja paisuneen vatsan kummun. Ääni oli kuitenkin määrätietoinen, kun vanhus vaati:

– Mene tuohon pöydän päähän ja istu.

– Hetkinen nyt. Minä olen poliisi.

– Istu! Siihen pöydänpäähän! mies kirahti ja heilutti asettaan.

Klaus istui. – Minä olen oikeasti poliisi, hän sanoi ja vei kättään taskuun tarkoituksena ottaa esille Suomen kortti.

– Kädet pöydälle! Pidä kädet näkyvissä, mies kivahti ase suunnattuna Klausia kohti.

– Uskokaa nyt ihmeessä. Minä voin näyttää kortin.

Ryppyiset kasvot ilmehtivät hetken uskon ja epäuskon rajoilla. Sitten mies sanoi.

– Ota kortti hitaasti ja aseta se pöydälle. Jos kädessäsi on jotain muuta, kun nostat sen taskustasi, niin minä ammun heti, varoittamatta.

Klaus työnsi kätensä povitaskuun, nosti kortin näkyviin ja työnsi sen pöytää pitkin kohti miestä. Vanha mies otti kortin, vetäytyi edemmäksi. Hän tutki korttia ja vilkuili samalla Klausia. Sitten hän astui lähemmäksi ja heitti kortin pöydälle.

– Tiedä kuinka paljon lahtaripoliisiin voi luottaa.

Epäilevistä sanoista huolimatta mies näytti rentoutuvan. Näytti kuin rypyt olisivat silenneet aavistuksen verran, mutta painunut ryhti ei kohonnut. Vahva nenä, ohut tukka ja roikuvat heltat leukaperissä. Varmasti yli seitsemänkymmentä, lähempänä kahdeksaakymmentä, Klaus päätteli. Mies istui punaraitaisessa pyjamassaan pöydän toiseen päähän, tarpeeksi etäälle, ettei nuorempi pääsisi yllättämään. Etäisyyden kasvaessa vähäinen hien ja virtsanhaju katosi miehen mukana. Ase oli edelleen suunnattuna Klausia kohti. Klaus manasi mielessään, kun ei ollut varmistanut, oliko huoneisto tyhjä.

– Käytätte vielä lahtarinimitystä, Klaus sanoi.

– Minulle porvarit tulevat aina olemaan lahtareita, mies sanoi. – Mitä asiaa suojelupoliisilla on iltamyöhään asuntooni?